

Університетська Думка

ОСВІТА
ДЛЯ СВІТА
І СВІТУ!

Виходить з 28 жовтня 1994 року

№ 6-7 (418-419), 17 травня 2014 р.

ТЕРНОПІЛЬСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ЕКОНОМІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ВІТАЄ ВИПУСКНИКІВ ЮВІЛЕЙНИХ РОКІВ: 1974, 1979, 1984, 1989, 1994, 1999, 2004!

ШАНОВНІ ВИПУСКНИКИ!

Світлістю яблуневого цвіту і ніжністю тернопільських каштанів сьогодні матінка природа щедро замаїла Ваші життєві стежини, які, привівши Вас до рідного університету, допомагають стрітися з ровесниками та відновити призабуту мелодію юності – весело-безтурботну, зворушливо-ніжну чи сумовито-щемливу, приблизно таку, яку відтепер пише для майбутніх поколінь «Небесна Сотня»...

Зустріч випускників – свято особливе, яке трепетним мерехтінням спогадів бентежить серце, чарує душу, навіваючи згадку про світлі студентські роки.

Ми пишаємося усіма, хто натхненно черпав знання у нашому храмі науки і, вишовши із затишних аудиторій та гамірних коридорів університету, зберігає юначий запал у своїх серцях; невтомною працею й інтелектуальним потенціалом стверджує велич України; пише живі сторінки історії Тернопільського національного економічного університету.

Дорогі випускники, пам'ятайте, що Ви завжди бажані гості в рідному університеті. Ми чекаємо Вас, незалежно від року випуску, рангів та посад, адже саме у стінах Alma-mater Ви маєте виняткову можливість розповісти про свої досягнення і злеті, дізнатися про долю одногрупників та однокурсників, поринути в теплу, незабутню атмосферу студентського життя.

Вітаю Вас, дорогі випускники ювілейних років, і щирсердечно зичу: нехай небо завжди буде над Вами мирним, високим і чистим, життєва дорога – правдивою, широкою та світлою, а творче натхнення й удача супроводжують усюди, додаючи нових сил та насади.

Любіть і радуйте новими успіхами та досягненнями свою країну, своє місто, своїх рідних та друзів, свою Alma-mater!

З повагою
ректор Тернопільського національного
економічного університету, д.е.н., професор А. І. Крисоватий

ТРАДИЦІЇ І НОВІ ПІДХОДИ В ДІЯЛЬНОСТІ ЦЕНТРУ ПРАЦЕВЛАШТУВАННЯ ТА ЗВ'ЯЗКІВ З ВИПУСКНИКАМИ

Основною метою діяльності Університету є здійснення освітньої діяльності, пов'язаної із здобуттям вищої освіти та кваліфікації економічних та інших напрямів науки, сприяння поширенню наукових знань.

Одним із завдань Університету є сприяння працевлаштуванню випускників, створення системи роботи з випускниками Alma Mater усіх років. Центр, який створений 30 серпня 1995 р., забезпечує:

- створення інформаційної бази для випускників ВНЗ;
- налагодження зв'язків з окремими випускниками;
- випуск інформаційних буклетів про студентів-випускників;
- сприяння допомогі у працевлаштуванні наших випускників;
- залучення випускників до спонсорської допомоги;
- забезпечення постійного аналізу попиту і пропозицій на ринку праці, налагодження співпраці з державною службою зайнятості, підприємствами, установами та організаціями, які можуть бути потенційними роботодавцями для випускників і студентів;
- надання допомогі замовникам у добірї необхідних їм фахівців;
- річичну організацію зустрічей випускників.

Невпинно біжать роки. І знову в черговий раз в травні-червні рідна Alma Mater як отчий дім гостинно відчиняє двері для зустрічей своїх випускників ювілейних років. Через формат організації щорічних ювілейних зустрічей ми проводимо живе спілкування між випускниками і для випускників. Цього року чекаємо з нетерпінням на зустрічі 3832 випускників 1974, 1979, 1984, 1989, 1994, 1999, 2004 років.

Загалом упродовж майже 20-ти років діяльності Центр провів 95 ювілейних зустрічей у стінах Alma Mater.

Університет пишається і вболіває за кожним випускником, радіє всіма великими і малими досягненнями, успіхами. Ми радо ділимося інформацією про випускників зі всією університетською громадою.

Ми розуміємо, що в цей день у кожного випускника у глибині душі зацемить за неповторними студентськими роками, за пережитими радісними, веселими, сумними та хвилюючими подіями, за друзями, з якими доводилося працювати. Але знову є можливість відтворити спо-

гади про своє студентське життя як про найяскравіший період своєї юності. Ми очікуємо випускників за багатогранною географічною ознакою: не тільки з України, а й з Молдови, Росії, Білорусі, Грузії, Німеччини, Італії, Франції, Іспанії, Португалії, Ірландії, Великобританії, Канади, США, Ізраїлю.

Кожен з випускників вдячний долі за тих справжніх наставників, вмілих викладачів, за лекції, семінарські та практичні заняття, на яких можна було почерпнути дуже багато із, здавалось би, неосяжного світу, закріпити це на все життя та користуватись тими надбаннями у своїй подальшій і повсякденній роботі. Перед випускниками постають одногрупники, друзі, бійці студентських загонів, спортивні баталії, змагання між факультетами у художній самодіяльності, Студентській лірі, студентські весілля, гуртожитське життя, наукові гуртки, подорожі, екскурсії, заліки, іспити, державна атестація, випускні бали...

У 2013 р. за ініціативи випускників створений благодійний фонд «Асоціація випускників ТНЕУ», місія якого – об'єднати випускників Alma Mater. Таке волевиявлення ще тісніше згуртує всі покоління випускників в одну єдину родину.

Час проходить, все навколо змінюється, вдосконалюється і постає необхідність пошуку нових шляхів налагодження та підтримки контактів з випускниками. І це не випадково. Адже наші випускники – це невід'ємна частина нашої університетської родини, наша гордість, приклад для наслідування сьогоднішній студентській спільноті, майбутнє нашої держави.

Багато наших випускників розійшлися-роз'їхалися по всьому світу. Тому Центр підтримує зв'язки зі своїми випускниками через поштові та електронне листування, Facebook, Skype, сайт ТНЕУ.

Бажаємо всім міцного здоров'я, добра і миру, добробуту і душевного спокою, а також успіхів у всіх починаннях. Чекаємо на Вас. Вклонімося порогу рідного закладу.

Директор Центру працевлаштування
та зв'язків з випускниками З.І. Кривий

Анна Журавель: СПОГАДИ ІЗ 40-РІЧНОГО ЖИТТЄВОГО МАРАФОНУ...

Згадуючи роки навчання в ТФЕІ-ТНЕУ, щоразу переконаюсь – вони були найкращими в моєму житті. Це роки, які визначили подальшу життєву дорогу кожного з нас. За ці роки ми «дозріли», сформувались, як особистості, отримали уявлення про обрану професію, тут ми закохувались і навіть створювали сім'ї. Здається 4 роки – період невеликий в порівнянні із 40 річним життєвим марафоном, але пам'ятні кожен день навчання в інституті... Життя тоді було інтенсивно – пізнавальне тим і цікавим. У перед день зустрічі спогади повертають нас у тривожну молодість, в «країну знань», утвердження і кохання...

Альма-матер! Протягом всього життя кожен з нас зберігає пам'ять рідного інституту. Як колись ми спішили до рідної матері, так тепер же більше хочеться нам зустрітись з нашою Альма-матер, щоб ще і ще раз пройтись її коридорами та згадати молоді роки, зустрітись з друзями серед яких ми завжди відчуваємось юними дівчатами і хлопцями.

Проводячи паралель між 1974 і 2014 роками, між нами і теперішніми студентами, ми по-доброму їм заздрили за незрівнянні умови для навчання та власного утвердження. Ми бачимо сучасні аудиторії оснащені комп'ютерною технікою, спеціальні лабораторії, інтернет, сучасну бібліотеку, комфортабельні гуртожитки, спортивні комплекси, міжнародні програми навчання, висококваліфікованих професорів, немалі стипендії, власне книговидавництво, можливість продовжити навчання в аспірантурі і докторантурі і багато іншого чого не було у нас. Були і у нас плюси – ми мали можливість після закінчення вищого навчального закладу отримати гарантоване направлення на роботу. Однак, багато з нас тяжко добивались вільного працевлаштування в Міністерстві УРСР та інших відомствах.

Приємно, що наших випускників можна зустріти у різних галузях економіки і в органах державної влади, і серед керівників та головних спеціалістів великих і малих підприємств по всій Україні. Випускники 1974 року вписали

славну сторінку у літопис нашого вузу. Стали справжніми професіоналами – наставниками Закревська Люба, Канюк Люба, Василик Мирослава, Жеребна Марія, Беззубенко Людмила, Артюхіна Оля, Дмитрук Людмила, Смаліга Орест, Тиха Лідія та багато, багато інших.

Всім нам і тепер приємно чути повідомлення про зростаючий авторитет і успіхи нашої Альма-матер у різних напрямках діяльності – навчальній, науковій, громадській, спортивній, культурній та інших. Незаперечним доказом авторитету ТНЕУ є факт того, що більшість наших випускників бачать своїх дітей і онуків студентами нашого тепер національного університету. Який впевнено іде до свого п'ятдесятирічного ювілею.

Із вдячністю хочемо згадати наших мудрих і досвідчених викладачів, з якими в нас були дружні і творчі стосунки: Туркала Р.І., Окрепкого Б. С., Якиміва Ф.П. і інших.

Особливу подяку висловлюємо ректору університету та працівникам Центру працевлаштування та зв'язків з випускниками, які організують наші урочисті зустрічі з рідною Альма-матер і повертають нас у неповторні спогади молодості, зберігаючи нас членами великої університетської родини...

Наше життя насправді промайнуло, як марафон чи багатосерійний фільм, але із 40-річної далечі я маю двох дітей економістів, бабця трьох онуків неодноразово переконалась у правильності вибраної професії. Не буду заперечувати якщо і онуки продовжать сімейну династію економістів. Пропрацювавши 35 років у фінансових органах: районному, пізніше в Тернопільському обласному фінансових управліннях та 15 років в Управлінні державного

казначейства в Тернопільській області, згадую, що на роботу бігла, як на свято. Оскільки отримувала задоволення від результатів своєї праці. Тому раджу всім молодим людям, які опинились перед вибором майбутньої професії, добре подумати адже більшу частину життя ви будете проводити на роботі, то ж обирайте професію до душі, здобуйте знання в університеті, закохуйтесь тоді ви будете щасливі на все життя. Цього я вам щиро бажаю. Хвилюючись, чекаю зустрічі з колегами і Альма-матер.

З вдячністю і повагою
випускниця 1974 р. гр. ф – 41
Анна Журавель (Алексевич)

Ярослав Фаріон : ЛЕГКО ПРАЦЮВАТИ ЗІ СТУДЕНТАМИ, ЯКЩО ЗБЕРІГАЄШ У СЕРЦІ СВОЇ ЮНАЦЬКІ РОКИ...

- Ярославе Мироновичу, скажіть, будь ласка, у чому полягала Ваша робота?

- Ми займалися розрахунками нормативів оборотних засобів вітчизняних підприємств по всій Україні.

- Колись було справою честі кожного юнака – відслужити в армії...

- Служив і я, а після армії повернувся на попереднє місце роботи. Через деякий час почав працювати викладачем на кафедрі страхування, згодом – на кафедрі фінансів, менеджменту, фінансового інжинірингу...

- Ярославе Мироновичу, чим увінчалися Ваші наукові пошуки?

- У 1990 році я закінчив навчання в аспірантурі Московського фінансового інституту і захистив дисертацію на здобуття наукового ступеня кандидата економічних наук на тему «Питання організації і підвищення ефективності використання оборотних засобів швейної промисловості».

- Ви 13 років працювали начальником навчального відділу, відтак, майже уся відповідальність за навчальний процес лежала на ваших плечах...

- Відповідальність велика, робота на такій посаді забирала багато часу, зусиль і здоров'я, але я розумів, наскільки важливо правильно організувати навчальний процес, щоби студенти отримували якісну освіту... Зізнаюся, що дуже легко працювати зі студентами, якщо зберігаєш у серці свої юнацькі роки...

- Ярославе Мироновичу, зараз ви працюєте заступником декана факультету фінансів – д.е.н., професора Іуцала І.С., – випускника ТФЕІ 1980 року, і є доцентом кафедри фінансів суб'єктів господарювання і страхування, тобто, весь час співпрацюєте зі студентською молоддю... А яким студентом були Ви?

- Вважаю себе вічним студентом (сміється – прим. ред.), адже колись Василь Григорович був моїм викладачем, а тепер я працюю на кафедрі, яку очолює доктор економічних наук, професор В.Г. Дем'янишин. Студентом я був звичайним – як і усі мої ровесники: лекції, контрольні, курсові, реферати, бібліотеки, вечори відпочинку, студентські будівельні загопи і в Тернопільській області, і в далекому Казахстані... Правда, під час навчання

35 років тому, закінчивши фінансово-економічний факультет і отримавши диплом з відзнакою, Ярослав Фаріон разом з одногрупниками та однокурсниками став на поріг дорослого життя. Йому судилося торувати стежину науки, а починав Ярослав Миронович з посади економіста науково-дослідного сектору Тернопільського фінансово-економічного інституту під пильним оком керівника теми Ярослава Павловича Шумелди.

був заступником секретаря комітету комсомолу інституту з організаційної, а згодом – з ідейно-виховної роботи... Словом, усе життя виховую студентів – така моя відповідальна доля.

- Якою була Ваша група?

- Наша група Ф-17 (27, 37, 47) була дуже цікавою, дружною, працювитою і веселою...

- Наближається день ювілейної зустрічі – ровесниками, кого особливо хоче побачити Ваша душа?

- Ми вчилися разом із І.В.Плішком та з М.П.Шавариною, з якими працюємо разом на факультеті фінансів і бачимося, практично, щоденно. Приємно буде зустрітись з усіма, а особливо із старостою групи Соною Вікобродою, профоргом Надею Устименко, Галею Мілян, Марійкою Проць, Наталкою Манюк, Марійкою Горбатюк...

- Кажуть, щоби відчутти себе справжнім студентом, потрібно під час навчання у вищому навчальному закладі мешкати у гуртожитку...

- Гуртожиток – це, справді, другий дім, у якому весело і дружно живеться усім... У гуртожитку №1, у кімнаті 101, нас п'ятеро мешкало у тримісній – і нам не було тісно: завжди підтримували порядок, готували смачну вечерю холостяків... Правда, інколи дівчата пригостили нас смачними вареничками чи пампушками – отоді вже була розкішна вечеря, і пісня звучала...

- Ваша дружина – Тетяна Ільківна працює викладачем на кафедрі банківського менеджменту та обліку – також є випускницею нашого університету...

- Так, університет став для мене доленосним... Свою дружину я знайшов на картоплі (сміється – прим. ред.)... Працювали ми разом у НДС, але приглянулася мені Тетяна на природі – така ж усміхнена і привітна,

як наші чудові красавиди... Подарувала мені дружина сина Володимира і донечку Мар'яну, які закінчили наш вищий навчальний заклад. Володимир пішов моєю стежиною – захистив дисертацію і став кандидатом економічних наук, працює доцентом кафедри обліку у виробничій сфері. Мар'яна працює економістом у банку «Альфа».

- Що є найбільшою Вашою втіхою?

- Звісно, дві внучки – Юлія і Анастасія... Коли вони біжать мені назустріч, я одразу забуваю про все на світі і у мене неначе виростають крила – так люблю своїх малесеньких щибетливих дівчаток-пташеняток...

- Про що мріє Ярослав Миронович Фаріон?

- Щоби був мир і усі були здорові та щасливі...

- Чого чекаєте від зустрічі з ровесниками?

- Приємних вражень, здивування і радості зустрічі з юністю...

- Дякую за відверту і приємну бесіду, бажаю, щоби збулися усі Ваші світлі очікування...

Розмовляла Марія Баліцька,
головний редактор газети ТНЕУ
«Університетська думка»

30 років тому

Ольга Фаринюк: РАДІСНА ЗУСТРІЧ, СВІТЛІ СПОГАДИ

Здається, лише недавно прощалися ми зі своїми друзями на порозі Тернопільського фінансово-економічного інституту, одержавши дипломи в «Будинку політосвіти» та відмітивши випускний в найпрестижнішому ресторані міста - «Україна». А запрошення на ювілейну зустріч з випускниками нагадало, що пройшло відтоді 35 років.

І хоча кожен із нас знайшов свою долю, свою стежину в житті, та у кожного зашемило серце від спогадів про найкращі роки життя, адже це була наша юність!

Наша зустріч ніби повертає час назад, в ті найщасливіші роки, коли світ переливався кольорами веселки, пробуджуючи в кожному серці надії та сподівання.

Згадаймо ж ті роки!

Наша група Ф-15 здружилася з перших днів навчання. Екскурсія по місту Тернополю та поїздка до Львова лише сильніше згуртували наш колектив.

А піший похід по історичних пам'ятках Збаражчини! Навіть холод та дощ не завадили нам чудово провести час і згадки лишилися найкращі.

Багато хто з однокурсників займалися художньою самодіяльністю, зокрема були учасниками танцювального колективу «Пролісок».

Всюди разом - і в навчанні, і вжитті: пам'ятні наші перші в групі весілля та радісні дні державних свят.

Швидко пролинув той час і ось уже остання практична 12.12.1978, а там - практика, державні іспити і випускний. Ми роз'їхались по світу та нашу студентську дружбу бережемо і понині.

Сьогодні ми вже не ті. За плечима - дороги життя, такі різні і такі нелегкі... Посивіли скроні, змужніли обличчя - ніхто не в силах зупинити час.

Та, на жаль, не зможуть сьогодні прийти ті, хто вирушив у дорогу, з якої немає вороття, залишивши по собі тихий смуток непоправної втрати, світлі спогади у наших серцях. Один із них - душа компанії, рушійна сила добрих справ, комсорг групи Ф-45, командир Кустанайського будзагону - Іван Дребот.

Минають роки. До нашого ТФЕІ, який виріс до Тернопільського національного економічного університету, вступають уже наші онуки. Нині ми зустрічаємось тут у чер-

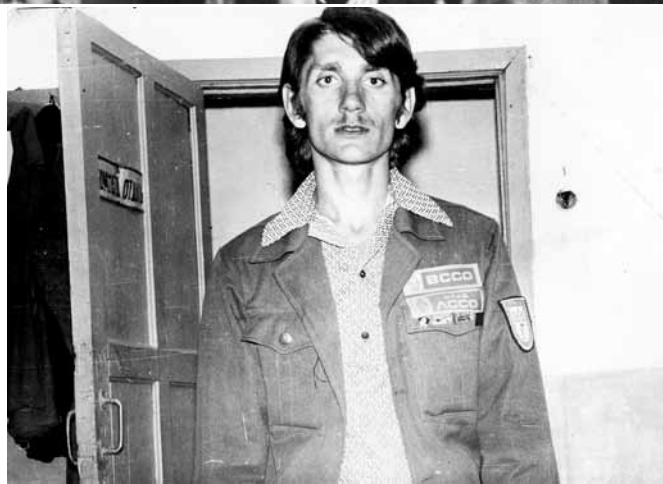
№6-7 (418-419), 17 травня 2014 р.

говий раз, щоб згадати молодість, поділитися життєвими радіщами та невдачами, порадити один за одного та набратися наснаги і позитивних емоцій на майбутнє.

І, як завжди, я запрошую одногрупників до себе. За направленням я поїхала на Батьківщину – до Житомира, однак, за рік повернулася до Тернополя, одержавши відкриття за місцем служби чоловіка-військовослужбовця. Відтоді Тернопіль – рідне мені місто. Тут я живу, працюю в Державній фінансовій інспекції в Тернопільській області на посаді начальника відділу інспектування у соціальній сфері та культурі. Тут виростили мої діти: син, як і його мама – держфінінспектор, закінчив магістратуру ТНЕУ; дочка, як тато – військовослужбовець, офіцер, нещодавно повернулася на материк з Криму.

Ласкаво просимо!

*Ольга Петрівна Фаринюк
(сьогодні – Мельник),
випускниця ТФЕІ 1979 року*

Віктор Дикий: ЧАСТО ЗГАДУЄМО НАШУ ЮНІСТЬ, СТУДЕНТСЬКІ РОКИ І ТЕРНОПІЛЬСЬКИЙ ФІНАНСОВО-ЕКОНОМІЧНИЙ ІНСТИТУТ, ЯКИЙ ДАВ НАМ ПУТІВКУ У ЖИТТЯ...

були впевненими, що ми «перевернемо гори» - стільки сили й енергії наповнюють неповторну молодість.

Моя професійна діяльність розпочалася 1985 р., зараз я працюю головним бухгалтером у ТОВ «ГД «Професіонал», ТОВ «САКУРА ПЛЮС» - роботи багато, зважаючи на часті економічні зміни у державі, та податковому законодавстві.

І все ж, коли випадає вільна хвилина, спілкуємося по телефону, а часто і в соцмережах зі своїми одногрупниками - згадуємо нашу юність, студентські роки і наш Тернопільський фінансово-економічний інститут, який дав нам путівку у життя.

Дякуємо Вам, дорогі педагоги, за досвід, знання і душевне тепло.

До зустрічі...

З найкращими побажаннями Віктор Дикий, головний бухгалтер ТОВ «ГД «Професіонал», ТОВ «САКУРА ПЛЮС», випускник планово-економічного факультету 1984 року випуску, група ОСГ-43

Тридцять років минуло відтоді, як вилетіли із затишного гніздечка Тернопільського фінансово-економічного інституту (ТФЕІ) десятки економістів, обліковців, плановиків, серед яких був і я. Тоді ми були переконані, що життя почало належати нам - всерозуміючим, всезнаючим, що ми зуміємо так спланувати економіку краю і держави, що усім стане краще жити... Але чим більше пізнавали практику, тим більше мусіли віддалятися від теорії - реалії буднів помалу пригинали наші крила...

Але все одно, ми мріяли, надіялися і вірили у краще життя - і воно таки буде!!!

Наша група ОСГ-43 складалася із 20 осіб: кмітливих, талановитих, усміхнених, працюючих...

Разом із куратором Хомин П.Я. ми ходили і їздили на різноманітні екскурсії (м.Львів, кінотеатри м. Тернополя та просто «на природу»).

Наш декан Сгібнев А.П.- лише видавав-ся строгим, бо з часом ми «розкусили» оту суворість, за якою побачили велике серце - відкрите для добра.

Цікавими були лекції Джули І.О., а також викладачів, які читали нам бухгалтерський облік.

Насиченими були у нас і навчання, і дозвілля, але молодим, як кажуть, усе під силу. Ми навчалися, закохувалися, дехто навіть створив студентські сім'ї, де на весіллях ми усією групою кричали молодяткам «Гірко!»...

Життя має на кожному людину свої плани... Відтак передчасно пішли за межу дехто із наших ровесників, чимало викладачів - вічна їм пам'ять... Звичайно, ми намагаємося зустрічатися кожні п'ять років, але щоразу із душевним трепетом іду на зустріч із юністю, іду у дні, коли

Головний бухгалтер

*Сім'я стрічає Новий рік
І чути всюди жарти,
В задумі тільки чоловік -
Він головний бухгалтер.*

*Йому творити звіт річний
Із незвичайним гартом,
Бо від фінансів головний -
Наш головний бухгалтер.*

*В очах десятки тисяч цифр,
Мов сплутані всім карти,
Та віднайде методик шифр
Наш головний бухгалтер.*

*До нього йдуть, як на поклін,
Коли нема зарплати.
О, як він рано посивів -
Наш головний бухгалтер.*

*Комусь відзнаки і стрічки...
Тобі - ганьба за бартер...
Терпи, бухгалтере, й мовчи -
Ти ж головний бухгалтер.*

*А що без тебе, друже мій,
Життя сучасне варте?!
Живи, твори і не старій -
Наш головний бухгалтер.*

Василь Дерій

Галина Дехтяр (Фотул): СТУДЕНТСЬКЕ ЖИТТЯ – СТОРІНКА, ЯКУ НЕМОЖЛИВО ЗАБУТИ

Вшановуємо вічну світлу пам'ять тих викладачів та однокурсників, яких, на жаль, уже сьогодні немає з нами.

Зичу нашій Alma-mater процвітання та гарних студентів, якими можна було би пишатися!

Своїм однокурсникам бажаю міцного здоров'я, вічної молодості та нестаріючої душі.

До зустрічі з юністю 17 травня 2014 року о 13 годині!

*Галина Дехтяр (Фотул),
староста групи Ф-43 1984 року випуску,
головний економіст фінансового
управління
Тернопільської міської ради*

ня та зв'язків з випускниками, який збирає нас кожні п'ять років, а саме директору Кривому З.І та провідному економісту Соняк Я.М.

Як швидко промайнули 30 років після закінчення фінансово-економічного факультету Тернопільського фінансово-економічного інституту.

Згадуючи студентські роки, розумію, що це були одні з найкращих років мого життя. Тоді здавалося, що все на світі так легко і просто. Опинившись у самостійному дорослому житті – звідкись взялись відразу і проблеми і невіршені питання. Все це змушує нервувати, непокоїтись, тривожитись... Це природно, бо вступаєш у зовсім новий для тебе світ, світ Дорослих. Так хотілось би зупинити ті прекрасні хвилини, щоб вони тривали вічно. Але, на жаль, ця сторінка мого життя вже перегорнута.

Я реалізована людина, працюю за спеціальністю і дуже щаслива, що отримала вищу освіту саме в цьому вузі.

Інколи знаходжу час, щоби навідатися до рідного інституту, сьогодні вже Університету, до своєї Alma-mater. І зовсім не віриться, що вже минуло стільки років. Душа співає і серце тріпоче, коли знову заходжу в рідні стіни... Відразу згадуються різні випадки зі студентського життя: хороші й не дуже. Але від цих спогадів на душі стає легко та затишно і на якусь мить поринаю в майже безтурботне студентське життя.

Наша юність була прекрасною і чистою, повною мрій і сподівань. У всіх було бажання досягнути неабияких професійних вершин, але життя є життя... Не все омріяне збулося...І хоча у нас посивіли скроні, та при зустрічі ми знову молоді, веселі і закохані.

Завжди з вдячністю згадуємо таких викладачів, як Андрущенко В.Л., Карбовський Ю.М., Матейко Р.М., Фліссак А.А., Осів І.М., Мельник В.Г., Сапачов М.І., Парижак Н.В., які всі свої сили і знання спрямували на те, щоби ми стали високопрофесійними фахівцями своєї справи.

Ми будемо завжди вдячні рідній Alma-mater, зокрема Центру працевлаштуван-

Петро Микитюк: ЦІНУЙМО ТЕ, ЩО ДАЄ ДОЛЯ, І ПОСПІШАЙМО ПРАЦЮВАТИ – РОБИТИ ДОБРО!

Кожна людина має свої університети життя – хтось, завершивши школу, назавжди полишає будь-які спроби поповнити багаж знань із головою поринає в процес емпіричного мудрішання без особливих претензій на соціальну статусність, а дехто, навіть досягнувши неабияких освітніх і кар'єрних висот, продовжує із цікавістю пізнавати нове, вдосконалюватися.

Не завжди той, хто хоче збагатитися науково, легко одержує від долі такий шанс, декому доводиться пройти крізь густі терни випробувань, щоби дістатися омріяної мети.

Мені наука давалася легко і в ній ніколи я не шукав простих шляхів. Адже бажання інтегруватися в наукову спільноту в мене виникло, коли я вже впродовж свого трудового шляху мав певні здобутки в своїй професійній діяльності.

З 1992 р. по 1999 р. працював заступником керуючого Тернопільським Центральним відділенням «Промінвестбаку» України, де без відриву від виробництва у 1999 році захистив дисертацію на здобуття наукового ступеня кандидата економічних наук. Також обіймав посаду заступника Тернопільської обласної державної адміністрації (2004-2005 рр.), після чого з 2006 р. по 2009 р. підвищував свій професійний та науковий рівень в докторантурі з відривом від виробництва при Тернопільському національному економічному університеті, успішно її закінчив і захистив дисертацію на здобуття наукового ступеня доктора економічних наук на тему: «Аналіз

ефективності інвестиційно-інноваційної діяльності підприємств: теорія і практика».

Справжній науковець ніколи не відає стану спокою, той, хто прагне досягнути вершин, – завжди у пошуку... Мною видано більше 70 публікацій, з них 2 монографії, 2 начальних посібники з грифом МОН України та понад 40 статей у провідних фахових виданнях України. Мої наукові розробки стосовно удосконалення системи обліково-інформаційного забезпечення аналізу ефективної інвестиційно-інноваційної діяльності, залежно від виду інновацій, методології комплексного експерименту як складової системи апробації інновацій, були прийняті до впровадження у практичну діяльність: Міністерством економічного розвитку і торгівлі України, Міністерством регіонального розвитку, будівництва та житлово-комунального господарства, Державним агентством з питань науки інформації та інформатизації.

Враховуючи досвід науково-дослідницької та навчально-методичної роботи в Тернопільському національному економічному університеті, у 2013 мені було присвоєно вчене звання професора кафедри менеджменту організацій та інноваційного підприємництва. Диплом професора мені вручив наш випускник 1989 року навчання, а тепер – ректор нашого прекрасного навчального закладу, доктор економічних наук, про-

фесор Крисоватий Андрій Ігорович, з яким мені двічі приємно працювати на посаді виконувача обов'язку завідувача кафедри менеджменту організацій та інноваційного підприємництва і разом згадувати ті золоті та неповторні роки нашого студентського життя.

Завжди треба цінувати те, що тобі дала доля, і поспішати працювати, робити добро людям, розуміючи: завжди ти можеш втратити ту нагоду й жалкуватимеш. Я не звик чекати високих оцінок, щедрих подяк, бо потрібно зятимити: кожен твій крок оцінять по-різному, але головне зробити його. Тільки з висоти часу оцінять те, чи треба було діяти так. У будь-якій ситуації варто знаходити позитив. Якщо людина налаштована винятково на пошук негативу, вона знищує себе й ту справу, якій намагається служити. Вживати дає можливість тільки утвердження, рух вперед, бо життя – це боротьба.

Петро Микитюк, д.е.н., професор, випускник 1989 року Тернопільського фінансово-економічного інституту кредитно-економічного факультету

Група ФК-21 в бібліотеці

Тюмень, серпень 1987 р. (студентський будівельний загін)

Парад 1-го травня 1986 р., прапороносець - Петро Микитюк

Тюмень, серпень 1987 р., (студентський будівельний загін), другий зліва - Сенів Богдан Григорович, сьогодні - доцент кафедри банківського менеджменту та обліку ТНЕУ.

Андрій Кізима, Тетяна Кізима (Шинкарук): УНІВЕРСИТЕТ ЄДНАЄ ПОКОЛІННЯ...

Як швидко плинуть роки... А нам і сьогодні здається, що ми все ті ж невгамовні, запальні, допитливі і натхненні юнаки й дівчата, які завжди мріють про добре і вічне, прекрасне і щире, напрочуд неймовірне і надзвичайно земне...

Ось уже двадцять п'ять років відділяє нас від тих незабутніх років юності, які ми провели у стінах нашого вузу. У родинному колі ми часто згадуємо свої студентські роки, адже вони є спільними для нас обох. Саме рідний університет поєднав наші долі, і саме тут народилася наша сім'я...

З неймовірно теплим почуттям згадуємо ми наших викладачів – мудрих наставників, непересічних особистостей, цікавих співрозмовників. Лекції незабутнього Сергія Ілліча Юрія, насичені не лише новачками грошово-банківських технологій, а й глибокою життєвою мудрістю. Цікаві й не зовсім традиційні як для того часу думки й теорії Володимира Леонтьовича Андрущенка. Емоційно насичені лекції Аліни Іванівни Комарової з марксизму-ленінізму, які вона періодично проводила в актовому залі під акомпанемент фортепіано...

Досить часто наші донечки (Христинка уже закінчила навчання у нашому університеті, а Мартуся – зараз першокурсниця) запитують нас про наші студентські роки, викладачів, які нас навчали, цікаві й кумедні історії, які з нами траплялися... І приємно усвідомлювати, що університет єднає покоління, що життєва історія наших дітей тісно пов'язана із нашою життєвою історією, історією життя нашого вузу.

А як радісно на душі, коли заходиш в аудиторію, і серед численних студентів зустрічаєш знайомі прізвища, прізвища твоїх одногрупників, однокурсників. І розумієш, що приходять нові покоління, і до рідного вузу уже приходять діти твоїх друзів. І виникає відчуття

великої університетської родини, і ці діти – майже твої рідні...

Безперечно, сьогодні Тернопільський національний економічний університет – це потужний вуз, прекрасний «стартовий майданчик», який дає дорогу в життя тим, хто дійсно прагне себе реалізувати, хто має великі мрії і вміє втілювати їх у життя. З нами на потоці навчалося багато талановитих і розумних студентів. І кожен з нас, безперечно, є гордістю нашого випуску. Є серед нас викладачі і банкіри, підприємці і ревізори, податківці і казначей. Приємно, що і ректор нашого університету –

Кривосатий Андрій Ігорович – теж наш випускник.

Тому вкотре з великим нетерпінням і справжнім передчуттям свята чекаємо на зустріч колег, друзів, однодумців... А університету велике спасибі за те, що єднає колишніх випускників і дає можливість нам в щирій і теплій атмосфері спілкуватися, духовно збагачуватися і черпати натхнення для подальших справ і звершень.

*Випускники Тернопільського фінансово-економічного інституту 1989 року:
Андрій Кізима,
Тетяна Кізима (Шинкарук)*

Надія Чернюх:

ЗУСТРІЧ З ЮНІСТЮ ЗАВЖДИ ПРИНОСИТЬ РАДІСТЬ

У масві порозквітлих каштанів кожні п'ять років охоче зустрічаються випускники 1994 р. Інституту аграрного бізнесу Тернопільської академії народного господарства, щоби разом згадати юності щасливі дні, досвідчених викладачів, привітних однокурсників і одногрупників...

Цього річ минає 20 років, як вирухнули із затишного гніздечка вищого навчального закладу десятки мрійливих юнаків і юнок, ввіряючи долю прекрасному майбутньому...

У кожного життя склалося по-своєму, відтак буде що розповісти і буде що згадати, бо зустріч із юністю завжди приносить радість...

Фото з архіву випускниці групи ОСГ-43 Надії Чернюх, яка працює на посаді економіста бухгалтерії THEU

№6-7 (418-419), 17 травня 2014 р.

ALMA MATER ПИШАЄТЬСЯ ДОСЯГНЕННЯМИ СВОЇХ ВИПУСКНИКІВ!

15 років тому

Світлими сторінками для кожного з нас у пам'яті залишилися безтурботні студентські роки.

Ми вдячні долі за цей час, який ми провели у стінах Тернопільської академії народного господарства, котрий об'єднав нас у єдину сім'ю.

15 років тому ми закінчили вищий навчальний заклад, який не лише дав нам путівку у життя, а й допоміг знайти один одного.

Надсилаємо слова вдячності нашим наставникам-викладачам за доброту, терпеливість, тепло, розуміння, підтримку, високий професіоналізм, новаторський підхід.

Відрадно, що університет організовує і проводить щорічні ювілейні зустрічі випускників, які завершили наш навчальний заклад 40, 35, 30, 25, 20, 15, 10 років, що є живим спілкуванням, яке не замінить жодна сторінка у соцмережах...

Дорогі одногрупники та однокурсники! П'ятнадцять років злетіли швидко – пробігли, немов сполохані коні... Але незабаром ми всі матимемо можливість зустрітися знову у стінах Alma mater, яка чекає на нас як рідний дім, пишається нашими досягненнями, співчуває і підтримує у невдачах, радіє нашому кар'єрному зростанню...

До зустрічі в рідних стінах Alma mater!

З повагою Світлана і Сергій Савчишин,
випускники 1999 р. ІКІТ, гр. ІСМ.

Оксана Оливко: ПОВЕРНЕННЯ ДО РІДНОГО УНІВЕРСИТЕТУ...

Здається, ще тільки вчора ми з хвилюванням переступали поріг університету, а сьогодні ми вже випускники.

Ми щасливі, що серед бурхливого океану навчальних закладів знайшли найкращий університет. Для нас – це казкова країна знань. І ми вдячні своїм батькам, які дали нам шанс – навчатися саме тут.

Та найбільше слів подяки ми хотіли б висловити нашим деканам Федоровичу Роману Володимировичу і Качану Євгену Петровичу та професорсько-викладацькому колективу факультету економіки та управління.

Затишні аудиторії, найкраща матеріально – технічна база, активна методика навчання, громадська діяльність, студентське самоврядування, науково-практичні звершення, розмаїття ідей, і найголовніше – знання світового рівня – ось лише частинка того, чим можемо пишатися і що повинні цінувати.

Саме тому найтепліші слова подяки й усі квіти землі для Вас, наші дорогі викладачі!

Ми вдячні за вогонь добра, людяності й краси, який ви запалили в наших душах, за любов і теплоту, яка зігріває наші серця. За розуміння, підтримку й розраду, безмежну віру в наші сили і знання, за життєву мудрість, чуйність і невичерпне терпіння.

Ваші знання і мудрість – просту й водночас таку складну, ми збережемо на все життя.

Уклін Вам за натхненну працю, за Ваше вміння долати життєві труднощі, за Вашу мудрість й добро! Дякуємо Вам.

Оксана Оливко – від імені студентів групи УТР 2004 року випуску факультету економіки та управління

Юрій Піговський: СТУДЕНТСЬКІ РОКИ БЕЗТУРБОТНОЇ РАДОСТІ

Коли поступали в університет, то не могли б подумати, що так швидко минуть оці десять років. Кожен прожив цей час по-своєму. Хтось почав самостійне життя далеко від батьків, а інші прожили цей час не надто інакше, як дитячі роки в школі. Можливо, навіть, є такі, які вважають, що це був найкращий період у їхньому житті, період «безтурботної радості».

Так чи інакше, а з часу закінчення Академії (на той час академії, а не університету) пройшло десятиліття. Мій племінник цього року саме виповнилося 10 років. Дивлячись на неї розумію, що це, мабуть, на так уже і мало...

Чим відрізнялося життя так званих комп'ютерників від інших студентів? Багато хто з нас обирав свою спеціальність завдяки дитячій цікавості. Цікаво було зрозуміти як же це все працює. Звідки беруться ці різнокольорові малюночки на екрані? Як спроможен цей ящик вичавити із себе звук? Яким же чином ці звуки і барви течуть дротиком на інший бік планети?

Наші викладачі допомагали нам це зрозуміти. Пригадую заняття Остапа Івановича Дудка, на яких він втовкмачував нам, що ж таке Глобальна мережа і патріотично вірив, що Гугл - це український пошуковий сервіс (мабуть саме тому, що пізніше дізнався, що це не зовсім так, емігрував у США).

Пригадую заняття з криптографії Васильєва Ігора Володимировича, коли він назвавши англійську назву алгоритму, жартуючи сказав: «в перекладі з мови древніх греків це означає...», чим викликав у мене регіт. Щоб заспокоїти мене, він ввічливо запропонував вийти з аудиторії (чомусь цей жарт виявився смішним лише для мене). Ігор Володимирович, здається, також кудись виїхав за межі України, чи не в Північну Корею?

Паучок Володимир Константинович серед усіх викладачів відрізнявся особливою лагідністю. Він вмів пояснити кожен економічний феномен з точки зору загальнолюдської моралі.

Своєю неймовірною здатністю пам'ятати абсолютно всі формули і закони, «на ходу» науково обгрунтовуючи будь-яке явище, нас вразив Микола Петрович Дивак. Пам'ятаю, як на третьому курсі він сказав: «ну що ж, шановні, коли Ви здасте екзамен з дисципліни Економічна кібернетика, то можете сміливо одружуватися, бо цим ви переконливо доведете світу свою зрілість.» Можливо, він тоді трохи перебільшив...

Не можу тут не згадати свого наукового батька - Романа Мирославовича Пасічника. Саме завдяки ньому мене вважають MATLAB-гіком. Моя співпраця з ним продовжилася далеко далі після закінчення університету і триває досі. Крім навчання в університеті, я мав задоволення пережити аспірантуру. Але це вже тема іншої історії.

Усі викладачі були дуже цікаві, зробили багато доброго і навчили нас безліч корисного. Щоб розповісти про всіх і про все, довелось б писати не статтю, а окрему книгу мемуарів.

Юрій Піговський, випускник 2004 р. ІКІТ, групи ЕКМ-51, кандидат технічних наук, доцент кафедри комп'ютерних наук ТНЕУ

Анжела Баран: VITAM IMPENDERE VERO!

Мені випала надзвичайно велика честь вписати у величній літопис юридичного факультету Тернопільського національного економічного університету слово на вшанування його академічних традицій і академічного духу від імені випускників 2004 року та всіх тих, хто вважає Університет своєю alma mater.

Минає 10 років як ми закінчили юридичний факультет Тернопільського національного економічного університету. Готуючись до свята, в кожного з нас зринають спогади, що бентежать думку і навівають згадку про прекрасні студентські роки. Здається, ще недавно були – посвята в студенти, перші лекції, перші іспити, перші розчарування та перші перемоги. Написання дипломної роботи, її захист і ось урочиста мить вручення дипломів правознавців.

Здобуття професії правника – було завданням не з легких. Я щиро заздрую нинішнім студентам, які мають доступ до різноманітних електронних джерел інформації. У часи нашого студентства, готуватись до виступу на науковій конференції чи, навіть до звичайного семінарського чи практичного заняття, потрібно було в тісних залах «бібліотеки Затонського», де «яблуку ніде було впасти». На допомогу нам приходили мудрі наставники – наші викладачі, які вміли запалити в нас віру в себе, окрилили нас надією на щасливе майбутнє. Перш за все, з глибокою вдячністю і повагою, ми пригадуємо настанови про людську порядність, доброзичливість, чесність і гідність наставників, які уособлювали інтелігентність найвищого гатунку – Пігача Ярослава Михайловича та Паньківця Євгена Васильовича, яких, на жаль, не має уже серед нас. Щиру подяку висловлюємо педагогам, чий дороговкази стали для нас скарбницею життєвої мудрості, здійснили величезний вплив на становлення і формування нашого світогляду, громадянської позиції – Гладуну Зіновію Степановичу, Кравчуку Миколі Володимировичу, Череватюк Вікторії Богданівні, Яремко Оксані Михайлівні, Сломі Валентині Миколаївні, Цимбалістому Тарасу Олеговичу, Труфановій Людмилі Михайлівні та багатьом іншим, які сьогодні творять та розвивають українську правничу науку і передають свої знання нинішнім студентам.

Яскравою сторінкою моїх спогадів про студентські роки є навчання в Школі польського та європейського права (спільному проекті Ягеллонського університету (Республіка Польща) та ТНЕУ). Школа була заснована на нашому факультеті за участю всесвітньвідомого професора Ягеллонського університету Doctor Honoris Causa Фредеріка Цоля. Навчання було дуже цікаве, пізнавальне і складне водночас. Ми вивчали польську юридичну лексику, польське та європейське право. Викладачами були знані польські науковці та практики. Навчаючись в цій Школі, я мала змогу проходити стажування у відомій юридичній фірмі «Chęć i Wspólnicy» у Варшаві та неодноразово брати участь у наукових міжнародних конференціях, що проходили у Ягеллонському університеті.

З позиції пройденого шляху з впевненістю можу сказати, що Школа польського та європейського права стала для нас осередком європейських академічних цінностей, розкрила нам розуміння поняття «освіченості» як свідомого вибору громадянина, котрий прагне збагнути світ через свої знання, на противагу «псевдоосвіти» – гонити за дипломами і вченими званнями та ступенями.

За роки, що минули після нашого випуску, юридичний факультет щорічно підтверджує реноме потужної освітньо-наукової інституції. З його стін вийшло багато молодих науковців, чимало їх працює у стінах рідного закладу. Вони через віддане служіння ідеалам науки й освіти, гідно виконують свою місію творення нового академічного середовища та клімату, розвитку нових знань і виховання нового покоління свідомих українських правників. І я вдячна долі, що працюю у вузі, в якому навчалася.

Великою заслугою у розбудові юридичного факультету є плідна і самовіддана праця нашого декана доцента Вольного Володимира Івановича. Це надзвичайно досвідчений, вимогливий, справедливий та авторитетний керівник, який здатний згуртувати, запалити енергією і повести за собою колектив.

Сьогоднішнім студентам юридичного факультету хотіла б побажати: «На шляху до успіху прислухайтесь до своїх мегаамбітних ідей та мрій, шукайте «стежки», які ведуть до пере-

творення мрій у реальність. Завжди віддавайте багато сил тому, від чого у Вас перехоплює дух! І пам'ятайте, що життя кожної Людини – це стежина життя... і якою вона буде, залежить від нас. По ній кожен повинен пройти гідно та під девізом: «Vitam impendere Vero!».

*Анжела Баран, випускниця 2004 р.
юридичного факультету, групи ПР-51*

Тарас Бурденюк: СТУДЕНТСЬКІ РОКИ – СВІТЛЕ, БЕЗТУРБОТНЕ,

Особисто для мене студентські роки асоціюються зі щастям, радістю, безтурботністю та ентузіазмом. Напевно, інакше і бути не може. Адже коли ти проходиш вступну кампанію і стаєш студентом, починається нова фаза життя. Все незвичне, цікаве, романтичне. Ти стаєш членом товариства, де всі рівні за роками, обсягом знань та поглядами на життя. Мені пощастило бути студентом факультету обліку і аудиту та навчатися за спеціальністю «облік і аудит у промисловості».

Наша група ОА-11, а потім ОПм-52 була дуже дружня. Ми завжди підтримували один одного, раділи успіхам та співчували невдачам. Ще на першому курсі я зрозумів, що починається процес набуття знань для освоєння професії, яка стане твоєю на все життя. І тільки тоді починаєш розуміти, що процес навчання – безперервний, і без такої безперервності не може існувати спеціаліста у будь-якій галузі.

До навчання я ставився відповідально, щоб не підвести батьків та виправдати їх сподівання. Перші курси навчання мені давалися легко. Після закінчення з відзнакою загальноосвітньої школи №18 в мене була хороша підготовка і математичні предмети ТАНУ я лускав, як горішки.

Всі, без винятку, викладачі були професіоналами своєї справи. Тоді запорукою успішного складання іспиту була наявність конспекту, свого чи товариша. Я досі зберігаю конспекти лекцій з таких дисциплін як «Вища ма-

тематика», «Теорія бухгалтерського обліку», «Фінансовий облік». Сьогодні викладач читає лекцію з використанням мультимедійного комплексу, комп'ютера тощо. Тоді нічого такого не було, але рівень викладання був не нижчий, а може і вищий.

Студентське життя не обмежувалося лише навчанням. Ніколи не забуду печери в с. Млинки, поїздки в Карпати, Почаїв та Зарваницю. Багато студентів нашої групи займалися у спортивних секціях, різноманітних ансамблях та гуртках художньої самодіяльності.

В мене особливих спортивних та творчих талантів не було, проте мене зацікавила наукова діяльність. З особливою шаную та теплотою згадую свого першого наукового керівника Дупая Миколу Михайловича. Це людина з великої букви, фахівець своєї справи, неперевершений науковець. Микола Михайлович дав мені путівку в життя: навчив писати статті, працювати на науковій ниві, любити науку і бути науковцем. Він сформував у моїй студентській свідомості на-

ЩАСЛИВЕ ЖИТТЯ...

уковий стиль мислення, заклав той фундамент, на якому я збудував всю свою професійну діяльність. Словами не виразити мою вдячність до цієї, без сумніву, геніальної особистості.

Найголовніше, що є у людини в студентські роки – це молодість, коли будь-яка перешкода викликає посмішку і бажання цю перешкоду пройти, коли виникає бажання допомогти другові, якщо він попав у біду, зробити добру справу, коли відкривається чарівний світ кохання, коли негаразди своєї Батьківщини починають сприйматися як свої особисті, коли зоря юності тільки-но починає підніматися на небосхилі життя. Я завжди по-доброму згадую свої студентські роки, черпаю там насагу для подальшої роботи, постійного навчання і само-вдосконалення, теплоту і підтримку.

Тарас Бурденюк, к.е.н., доцент кафедри обліку в бюджетній та соціальній сфері, заступник декана факультету обліку і аудиту ТНЕУ.

35 років тому

ДЛЯ ЩАСТЯ МЕНІ НЕ ПОТРІБНО БАГАТО...

Вже срібні нитки заплелися в коси,
Мереживо зморщок лягло на чоло...
Якось непомітно підкралася осінь,
А весен і лігечок, мов не було:
Майнули назавжди у вирій птахами,
Ніколи не вернуть, хіба лиш у снах.
І доні мої уже стали мамами, -
Онуків колишу на своїх руках.
Любисткову купіль готую з любов'ю,
І ніжно горну їх до власних грудей.
У Бога прошу для них

щастя й здоров'я,
Щоб гідно носили імення людей.
А роки пішли за ліси, чи за море,
Чи, може, у Товтрах сховались вони.
Володя і Таня побігли до школи,
Щебече Олежик – йому скоро три.
Усі з нетерпінням чекаєм лелеку,
До його візиту рахуємо дні,
Бо він принесе нам малого Валерку,
Поповненню раді у нашій сім'ї.
От тільки б синочка іще одружити,
Побачити в парі щасливим його,
Життя моє було б не марно прожите,
Соромитись, наче, й немає чого.
Посаджений сад, побудована хата,
Дорослі вже діти й онуки ростуть.
Для щастя мені не потрібно багато:
Лиш вірно кохати й коханою бути.
Ростити онуків і правнуків ждати,
Усіх зігрівати любов'ю й теплом.
Щоб щєбіт дитячий лунав
в нашій хаті,
Щоб пісня дзвеніла
за дружнім столом.
Щоб спокій і мир панували в країні,
Щоб кращою доленька наша була.
Я горда з того, що живу в Україні!
...А осінь моя – то іще не зима,
Хоч срібні нитки заплелися у коси
Йї мереживо зморщок лягло на чоло, –
У дітях цвіте моя лагідна осінь,
В онуках до мене літо прийшло...

*Тетяна Синявська-Ратич,
випускниця гр. БП-43 1979року*

2014-Й РІК НА ТЕРНОПІЛЬЩИНІ ОГОЛОШЕНО РОКОМ ВОЛОДИМИРА ВИХРУЦА!

Володимир Вихруц був надзвичайно багатогранною і працьовитою людиною. На згадку про себе він залишив понад 100 наукових праць, багато монографій, навчальних посібників. Також він є автором багатьох популярних пісень, музику до яких написали знатні композитори, а виконують такі зірки, як Ніна Матвієнко, сестри Байко, Алла Кудлай, а також самодіяльні співаки та вокальні ансамблі. До 80-річчя знаменитому землякові, поетові, академіку, доктору економічних наук, найпершому декану Тернопільського фінансово-економічного факультету Володимирі Вихруці, який відійшов у Вічність 15 років тому, встановили меморіальну таблицю на фасаді багатоквартирного житлового будинку за адресою вул. Замкова, 7 у Тернополі, де колись жив поет. На фото - о. Мартин Хомів і д.п.н., професор А. В. Вихруц - під час відкриття меморіальної таблиці Науковцю і Поетові В. Вихруці.

Для випускників ТНЕУ ювілейних років пропонуємо добірку знакових праць великого Українця, досвідченого Педагога, незабутнього Наставника, за-любленого у життя і в пісню Володимира Вихруца:

БАЛАДА ПРО ВИШИВАНКУ

Хмарин іскрилось волокно,
Розчисував вітрець долину.
Білила мати полотно,
Щоб вишити сорочку сину.

І хоч життя гірчив полин
(Нелегкий хліб діставсь селянці),
Та матері вживався син
Дорослим вже, у вишиванці.

Як громом вдарила війна
Й забрала у солдати сина,
Диміла рідна сторона,
Чорніла спалена калина.

А син, безвусий ще солдат,
Натура горда і завзята,
Стиснувши міцно автомат,
На захід гнав фашиста-ката.

Та раптом в грудях запекло,
І загасло сонце над полями...
Палало у вогні село,
І плакав дощ — мов сльози мами.

Кричала вдаліні сова
Над материнською журбою,
І душу краяли слова:
«Хоробрим вправ на полі бою».

Війна минула вже давно,
Та біль спинився біля ганку.
Лежать у скрині полотно
І недошита вишиванка.

БАТЬКОВИ

I

В мого батька руки
Чорні, порепані,
В мого батька руки —
Наче в кузні клепані.
Вони сильні і жиливі,
Перев'язані жилами.
Мого батька руки
Землю плекали,
Таранили скали
І край захищали.
Мого батька руки
Сад в полі садили,
Від поля вони
Набиралися сили,
Ці жиливі руки
Брали не раз на поруки
Радість людську і весну.
Може, саме ці руки
І кулю тримають земну.

II

Хліборобські руки, мов кора дубова,
Пахнуть свіжим хлібом, стиглими житами.
На шорстких долонях моголіт окова
І доріг мережки, вишиті літами.
Йде до рук тих сонце, як мала дитина,
Промініці стрибають між смаглявих пальців.
Ніжно їх голубить сонцелика днина,
Світяться в долонях разові окрайці.
Од землі ті руки набирають силу,
Од гучного грому й гомінкого поля,
Піднімають круто днів гранітну брилу,
Коліхають легко степове роздолля.
А коли їх кличе час, аби спочити,
І вони звисають невимовним боєм —
Схлипує в колосі недосигле жито,
Хмарно сум спливає над широким полем.

РІДНА ХАТА (пісня)

Хоч сторона моя багата,
Красива квітами й людьми,
Найкраща в світі — рідна хата
Під ясеневими крильми.

У ній тепло, і очі мами,
І доброта її руки,
А над смутними образами
Горять барвисті рушники.

Тут батьків труд і труд матері,
Поліття чесне, не рясне,
А хліб домашній на обрусі —
Неначе сонце весняне.

Йдемо додому, як на свято,
Любуємося ворітьми:
Найкраща в світі рідна хата
Під ясеневими крильми.

БАТЬКО

Весна вливає силу молоду,
Село добром стрічає трудівниче.
Цвінуть черешні в батьківім саду,
Та батько в гості сина вже не кличе.

Під ясенем високим він лежить,
На груди склавши бронзові долоні,
А над полями стелиться блакить,
І в житі маки розцвіли червоні.

На плечах батько ніс аж дві війни,
А скільки злиднів знав він і тривоги!
Він землю засівав, радив весні
І совісно пройшов життя дороги.

У праці бачив щонайвищу суть.
Любив душею землю своєю милу...
Вже вкотре квіти польові кладу
На незабутню батькову могилу.

СІК ЗЕМЛІ

П'є моє коріння сік землі,
День лежить на білому крилі,
Подих вітру схилює жита,
Пролітають стомлені літа...

З роду в рід кладе життя мости,
Без коріння саду не цвісти,
Без стремління човен не пливе,
Без коріння сохне все живе.

З нами линує у добрі і у журбі
Материнські очі голубі.
Чарівлива пісня живить нас
І сумління сповідає час.

З роду в рід кладе життя мости,
Без коріння саду не цвісти,
Без стремління човен не пливе,
Без коріння сохне все живе.

Є в моїх садах мале село,
Є криниця, чисте джерело,
А коли вертаюся я з доріг,
Я цілую батьківський поріг.

З роду в рід кладе життя мости,
Без коріння саду не цвісти,
Без стремління човен не пливе,
Без коріння сохне все живе.

БАТЬКОВИ АВТОГРАФИ

Іду крізь час
До рідного села.
Тут все знайоме
І вагомо сутне,
Тут хліб і совість —
Вічні два крила,
Минуле

І перепустка в майбутнє.
Тут ходить щастя
Килимами нив,
А трударі

Стрункі, весело лиці.
Мій батько тут
Автографи лишив
На кронах яблунь,
Колосках пшениці.
Батьки, батьки,
Могутні ви у нас,
Як неліни,

Гартовані вітрами.
Не дипломовані:
Жорстокий вчив вас час
Й глумилося

Життя не раз, над вами.
Батьки, батьки,
Ніхто не розкидав
Серпневих днів

На пляжі золотавім.
З вас кожен труд,
Великий труд плекав

І не купався
В почестях і славі.
Батьки, батьки,
У надрах сивини
Сплелись дороги,
У задниках груді.

А як накаже час
Іти в безсмертні сни,
Стоять в закурі
І поля, і люди,
Схилиються хмарини

До чола,
До родових мостів
І просто кладок

Так, хліб і совість —
Наші два крила,
Які ви нам
Передали у снадок.

Університетська
Думка

Засновник і видавець
Тернопільський Національний
економічний університет

Реєстраційне свідоцтво
ТР №424-24пр від 25.12.2006 р.
Адреса редакції:
46009 м. Тернопіль, вул. Львівська, 11
+38(0352)47-50-63;
presa@tane.edu.ua
mariya-balitzka@rambler.ua
Тираж 1000 Зам. №21

Головний редактор Марія Баліцька
+38-067-26-76-493

Над випуском працювали:

Дизайн і верстка - Володимир Французов
Оригінал-макет - Марія Баліцька

Відповідальна за випуск - Ярослава Соняк
Віддруковано у ВПЦ «Економічна думка ТНЕУ»

За зміст і достовірність фактів відповідає автор публікації. Висловлені авторами думки можуть не збігатися із позицією редакції. Редакція залишає за собою право редагувати схвалені до друку тексти.
При передруку посилання на «Університетську думку» — обов'язкове!

Газета виходить з благодійною метою для
безплатного розповсюдження